

BULÁNYI GYÖRGY

A SZENVEDŐ ELNÉMUL

A szenvedésről csak a résztvevő beszélhet.

A szenvedőnek csak az az elviselhető, ha értelmét látja a szenvedésnek, ha hihet benne, hogy az őt szerető Isten üzenete számára ez a szenvedés, ha hihet benne, hogy a szenvedése építi az Isten Országát, azaz javára van a testvéreinek.

„*To asthenes tou Theou*” (1Kor 1,25) = az Isten betegsége, gyöngesége, erőtlensége.
Ha az Isten a getszemáni, golgotai szenvedőt jelenti, értem. S ha nem? Mi köze lehet mindezeknek az Isten időtlen életéhez?

Az Atya a maga időtlen életében küldte el egyetlen szeretett Fiát a gonosz szőlőmunkások közé. Ott fosztotta ki magát. Ott tette magát áldozattá. Az Isten = odaadottság. Az emberben az odaadottság az isteni. Az ember képtelen magamagát teljesen kifosztani. De megteheti helyette ezt a Sátán fegyveres hatalma, s megtehetik a bacilusok és rothadások, rákok és gyulladások borzasztó hatalma is. Lehet, hogy a belülről vállalt odaadottságban – emberek és bacilusok gyilkos gyöttrésének kohójában – közelítjük meg az istenit, létünk legmélyebb titkát, a feleletet az emberi miértre? Lehet, hogy ennek a vállalása-elfogadása villamosítja istenire a levegőt, teszi a tapasztalati létet az isteni erőterévé? Lehet, hogy az elfogadott szenvedéstől hátrál a Sátán? Lehet, hogy egy felajánlott távoli vergődés gyógyította meg azt az infernot, amely előtt tehetetlenül álltam?

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1972, 1. kötet